

ter in fratres, & percipientes conscientiam eorum infirmam, in Christum peccata. Hoc caute observavit mulier fortis: Quas fuit lanam & lino conficitur interula, ex lana vestis exterior: significatur ergo, tam interne quam externe sanctitatis hanc feminam curam habuisse. Talis fuit & Judith: Nec erat, qui loqueretur de ea malum verbum. Eandem laudem promeruerunt parentes S. Joannis Baptistae: Incidentes in omnibus mandatis & justificationibus Domini sine querela.

Christus tentanti diabolo in deserto eam tandem potestatem indulgit, ut eum assumpserit diabolus, & per aera duxerit super pinnaculum templi. An hoc visibiliter factum est, inspectante urbe: nihil minus! Christus Dominus vel impedivisset species visivas sui Divini, & etiam diabolici corporis, aut certe Deus per Providentiam suam fecit, ut a nemine hæc translatio fuerit visa; quia scandalizati fuissent Judæi, & excusatos se putassent in incredulitate sua, negantes Christum esse Filium Dei. En! regenda, & omitienda sunt omnia, quæ in proximo iudicium temerarium, aut vacillationem in fide auralium malum causant. C. in Matth. 4. v. 4.

Alia autem sunt scandala activa, uti sunt actiones per se peccaminosæ, alia passiva, quæ ex actionibus etiam factis sumuntur, sicut aranea ex hosculis etiam innocentissimis venenum exsugit: hinc S. Gregorius ait: Non omnium scandala æqua sunt lance pensanda; aliter namque accipienda sunt scandala pusillorum, & aliter Pharisæorum: illorum quippe scandalum de ignorantia, illorum de malitia descendit: illi scandalizantur, quia veritatem nesciunt, isti quia oderunt. C.

200. Mala maxima causas mundo.

Dathan & Abiron terra absorbentur: cur non fulmine feriuntur? Ambrosius ait: Ut elementa non inficiant: Proin Christus toti mundo, non solum peccatori esse minatur, quia mala maxima in mandatum invehit scandalum: Vis mundo a scandalis. B. ferm. 38. n. 2. 3. 129.

Id scientes homines sancti solite cavere scandala etiam remota: Juvenis quidam, teste S. Ambrosio, metuens ne ex sua venustate apud sexum alterum sequeretur scandalum, factam cultellis deformiter convexit. S. Birgitta a Deo impetravit in facie puerum oculis deformari. Sanch. 6. p. c. 11. fol. 869.

Præsertim Magnatum & Principum peccata sunt detrimentosa: quia populum trahunt ad sequela: fere omnes regiones, quæ relapsa sunt ad hæresim aut gentilitium, scandaloso exemplo suorum Principum perverti fuerunt; sunt enim illi sicut Virga maculosa Jacob, quas cum oves in fonte repositas viderunt, factus maculosus pepererunt. B. ferm. 34. S. 1.

Pœnitens Rex David amare deplorat: Erravi sicut ovis, quæ perit. Cur ovis erranti se comparat? quia si unica ovis fugere incipit, totus grex fugientem sequitur, & ita sæpe unus ductu omnes in flumen se præcipitant. B. ferm. 43. n. 29.

Dum Principes, Judices, & Magistratus adoraverunt Statuam Nabuchodonosoris, totus populus adoravit. B. ferm. 34. n. 30. Vide Tit. Peccata contra caritatem.

201. Punietur propter peccata omnia inde exorta.

S. Paulus ait: Quorumdam peccata ad iudicium subsequi: S. Basilus explicat: Eorum scilicet, qui post ipsorum mortem per suam nequitiam, & exempla pessima secuta sunt.

Deus præcipit: Si ignis egressus invenerit spicat, reddat damnum, qui ignem succendit. Ubi Diez: Quanto magis reddet damnum ille, qui causa peccati fratri suo, & ignis æterni fuit? B. ferm. 37. n. 3. 4. 33.

Geniles Statuarii ad fidem conversi malum morti quam Status filiorum Deorum conficere: scientes quod se reos facerent idololatriz. D. 8. 47. in fine.

Deus Pharaonem cum toto exercitu submersit in mari, ducenta quingentum militum milia, quia voluit Israelitas reducere in servitutem Egypti. Testatur Orosius, in hodiernam diem adhuc videri in litore vestigia Egyptiorum. Quare? ut demonstret Deus, quæ poena maneat eos, qui animam conversam reducere volunt in servitutem peccati. C. Exod. 14.

Deus iratus contra Amalecitas juravit, quod velit funditus delere eorum memoriam. Quare? quia primi pugnaverunt contra Israelitas, ita ut illi fere redissent in Egyptum contra Dei voluntatem. C. Exod. 17. v. 14.

PECCATA CONTRA VIRTUTES CARDINALES.

Furtum.

202. Nutritur, si res furivæ emanant.

Si non essent emptores reifurtivæ, non essent furta: cum uxor Tobie hedulam domum tulisset, & ille audisset balatum, statim præcepit: Videte, ne forte furivus sis, reddite eum Dominis suis. Ubi Calamatus: sciebat latrocinia fieri in terra sua, & multo altiori pretio vendi. B. ferm. 36. n. 38.

S. Furio in celum ituro, & ab Angelis sipato viam obstruere nituntur demones, illique obijcunt, quod aliquando vestem acceperit ab usurario, confequenter se participem reddiderit usurarium. Sanch. 4. p. c. 4. f. 258.

S. Abbas Joannes mutuo acceperat denarium, cumque huic solvendo par non esset, tristabatur, & ecce! aliquando inambulans in via invenit denarium. Non sultit de terra inventum nisi prius Superiorem desuper interrogasset. Cumque hic suavitur ut denarium acceptaret, nihilominus prius in tota urbe promulgari fecit, quare neque num quis denarium perdidisset. O si sic caveremus acceptare aliena! Sanch. 5. p. c. 9. f. 597.

Etiam in re levi valde periculosum, & coram Deo odibile est: Juvenis post mortem antetribunal Dei accusatus est, quod obolum foratus sit, & necdum pœnitentiam egerit. Juvenis utut illacrymans & veniam rogans, Dei faciem non nisi per velamen intueri potuit. Ad gravissimas poenas condemnatus, dein speciali Dei favore revixit, & facta restitutione pœnitentiam egit. E. Furtum n. 12.

203. Punietur graviter a Deo.

Populus Israel ad urbem Hai victus est, & in bello semper succubuit: Quare? quia Achan unus militum ex spoliis Jericho aliquid subtraxit: Lyranus ait: Licet unus solus peccaverit, tamen generaliter dicitur: filii Israel. B. ser. 38. n. 45.

Milites in exercitu Xerxis templum Cereis spoliatur in phrenesim incidunt. Milites Alexandri templum Milesianum evacuati exoculantur. Fulvius Cenfor marmoreos lateres & templo Junonis ad templum Fortune transferre voluit, & ad insaniam redigitur, geminos etiam filios D. Claus Spicil. univ. Pars II.

prematura morte perdit. Pyrius Rex Epirotarum templum Proserpineæ expoliens naufragium patitur, nihilque salvatur præter illum thesaurum templo restitutum &c. Quæritur jam, cur Deus permiserit violatores sanorum adeo luculentem puniri? certe non ob loci reverentiam, sed ob injustitiam &c. D. 12. 23.

Fur quidam S. Abbati Odoni furatus est equum: Deus autem faciebat, ut fur tota nocte circummeraret, & a loco nunquam progressus de mane ad portam Monasterii, ut ante, confilister. Sanch. 5. p. c. 10. fol. 621.

Aliqui fures hortum S. Isaaci Syri spoliarum cogitant, oratione autem S. Viri coguntur tota nocte hortum colere: mane illos pavit, & dimisit. Quidam S. Spiridioni ovem furabantur, ocula autem vi retenti immobiles hærebant, nec poterant loco fe movere. Fur Episcopum Helium in suo sepulcro spoliarum volebat, a cadavere autem immobiliter tenebatur. Sanch. 6. p. c. 7. fol. 773. seg.

Fur quidam in vinea S. Medardi non tantum botros furabatur, sed etiam vineam vastabat, sed etiam vineam invenit. Rediturus exitum invenire, quin imo & corbem ovis plenam deponere de manu non potuit, donec deprehensus a vinitoribus fuit. Peritisset, nisi per ipsum S. Medardum veniam impetrasset. R. cent. 2. p. 1. mir. 44.

Milites Regis Clotharii ex horreo S. Medardi scenum, & fruges aveclit, immobiliter hærent. R. cent. 2. p. 1. mir. 44.

Quidam civis misit B. Isaaco Abbati duas corbes plenas frugum. Famulus portitor unum corbem sibi referaturus abscondit in silva. Sanctus Vir spiritu prophético plenus monuit eum, ut a corbis abstraheret fructibus abstineret, utpote qui interea a vipera fuissent intoxicata, reudex famulus revera videt e corbe viperas scaturire. Quid mirum, mihi Christiane, quod annona furto comparata male tibi conducatur? venena devoras, quæ Divina maledictione fuerunt parta. R. cent. 2. p. 2. mir. 43.

Aquila nec comedi nec offerri poterat, reputatur inter volucres immunas: Quare? quia rapax avis est, & furcis vivit. C. Lev. 11. v. 13.

204. Non habet excusationem.

Lupa quædam a Monacho benigne nutrita, cum aliquando hora cenæ Monachus abesset, hospitem abeuntem comitatus; interim lupa adveniens panes

furata est. Post hoc facinus septem diebus absuit, & tandem rediens non aua propius accedere, dejectis in terram oculis erubescere, & veniam precari visa est. E. *Furtum* n. 13.

Zeno servum in furto deprehensum cædi iussit, cumque is se excusaret dicendo: sibi fuisse in fatis ut furaretur, subinlicit: *Etiams cædi in fatis erat.* C. Lev. 11. v. 30.

Fur ad patibulum condemnatus, jamque ad scalam adductus, cum a carnifice juberetur ascendere, dixit: Non possum scandere quia podagra laboro: cui carnifex: Melius laborasses chiragra, ut non potuisses clepere.

Duo fures tempore anni opportuno civitatem ingressi arem suam furunculariam egregie exercebant. Verum deprehensi & in carcerem dati, cum ab examinatoribus interrogarentur: qua fronte ausi fuissent furari, cum scirent, huic criminari paratum esse patibulum? Respondent: Accedentes ad urbem præterivimus apud furcam, & cum in hac neminem pendere conspeximus, iudicavimus huic furta esse licita: quia *furca esset vacua, & civitas furibus plena!*

205. *Etiams in sculentis & poculentis non licet.*

Cristof.
l. 10. 2.
cap. 17.

Quis est qui occasionem detrahat per furta ac fraudes querendi lucrum: præsertim nemo sibi conscientia ducit expoliationem hortorum, agrorum, vinearum, oleorum, frugum &c. B. Maaco Abbati quidam Rustici hortum expoliare voluerunt: sed arcana vi impulsu ligonibus, quos pridie S. Vir ex prophætico spiritu ad hoc comportari iussit, hortum fodere debuerunt. Sanctus amanter eos pavit, & a furtis demonuit. O si hodieum omnes, qui hortos expoliant, immobiles hæzere deberent! &c. R. centur. 2. p. 2. mir. 43.

Nobilis quidam habebat picam humana lingua articulate loquentem, præcipue autem pica ista solebat colloqui B. Joanni Vincentio, qui in ea domo frequens erat. Famulorum aliquis ex voracitate accidit, & comedit. Rediens ergo S. Joannes per totam domum quærebatur picam sibi adeo charam clamitans: *O mea pica ubi es!* Et ecce! adventante famulo illo ex stomacho illius respondit volucris: *Hic sum! hic sum.* Ea vox multis diebus ex stomacho furis audita est. O si multi quærent, ubi sunt mea,

quas voces, ex quibus angulis audissent! R. cent. 2. p. 2. mir. 49.

Corvus arbori insidens devorabat frustum casei, quod paulo ante furatus erat. Id videns vulpes accessit subus arborem, & corvo mirum in modum blandens ajebat: O pulcherrima volucris, tibi profecto natura vocem dedit omnibus philemelis amantorem, ah rogo te, modulare mihi unicam strophalam! Corvus hris blanditiis deceptus incipiebat croitare, & sic frustum casei et rostro illi excidit. Illud dum vulpes deciduum occupat, & corvus prædam vendicat, rixantes ab insidiante venatore uterque sclopo occisus est. O quoties infernalis venator, etiam inesculenti, & poculentis furtivis animabus insidias struit! &c.

206. *Sacrilegium punitur gravissime.*

Gerberga Ducis Lotharingi uxor quondam Ecclesiam S. Servatii visitans ex oblati sibi fegit ibi pannum auro intextum, ex eoque sibi vestem confici facit. Verum in somno seu viso a S. Servatio gravissime corripitur, & a circumstantibus Angelis capillitio correpta verberibus oneratur &c. Alia vice pueri invaserunt vineam S. Servatii & botros earpebant: Sanctus illis apparuit severe increpavit, & immobiles in loco stetit, donec a parentibus altera die questis, inventi, & invocata Sancti ope e statione abducti sunt. R. i. cent. 2. p. mir. 36.

Comes quidam ob bonum Ecclesiasticum inique detentum videtur cum suis hereditibus, & antecessoribus in secula infernali federe. P. p. i. disc. 27. n. 28. præf. prop. 3. & P. p. i. disc. 27. n. 28. S. Sabinus Episcopus, cum fuvius P. adus illi Ecclesie agros devassaret, præcepit illi, ut statim in alveum suum reciperet. Recepti se fuvius nec deinceps cum damno agrorum exundavit. O quam multi indigerent hac monitione, qui homines Ecclesiasticis nocent, minus inobedientes, quam iste fuvius. R. i. p. mir. 43. Hildulphus Archiepiscopus Colonienis rogabatur a Monachis in Cœnobio S. Nicolai, ut pagum sibi injuste ceptum restitueret. Recusante pertinaciter Hildulpho, vidit in somno Abbas Harmanus S. Nicolai magno cum caestum comitatu ire Coloniam, intrare cubiculum Archiepiscopi, cumque secula percutere. Abbas perterritus expersciscit, quid rei subest, indagat, & certior fit, ea hora Hildulphum expirasse. D. 3. 77.

207. *Est*

207. *Est grave delictum, & detestabile.*

Quia fur involat in jurisdictionem Dei, cui soli convenit, bona fortunæ pro suo libitu distribuere. Segn. Hom. Chr. p. 1. disc. 27. n. 3.

Quia lædit caritatem, quam natura & gratia arctissimo vinculo vult esse constitutam inter homines. Quinimo, quantum foret perturbatio totius universi, si quilibet in bona alterius posset impune involare: *Remota iustitia quid sunt regna nisi illud latrocinia?* Segn. Hom. Chr. p. 1. disc. 27. n. 3.

Quia auctoritas Dei læditur: In bellis si per supremum Ducem aliquis militum huic domui in præsidium datur, non potest amplius lædi illa domus sine injuria supremi Ducis: ita bona proximi non possunt invadi sine injuria Dei, postquam Deus illa intacta, ac immunia esse præcepit. Segn. Hom. Chr. p. 1. disc. 27. n. 4.

Alexander Severus Imp. adeo detestabatur fures, ut paratum haberet digitum, quo illis oculum erueret. Prohibuit, ne quis furti conscius Principem salutare auderet. Cum Arabinum furem non tantum vivere, sed & in Senatam promotum esse audiret, fere ad insaniam iratus est. C. Exod. 22. v. 4.

Mercator usurarius, qui lucra injusta ex venditis mercibus collegit, ad mortis consilia deductus, ab amicis monitus de agenda penitentia, reposuit, fastisque est, quod Sacra Hostia, quam in Communionem Paschali glutit, adhuc dum cum ingenti dolore in faucibus sibi hæreret, quam nec deglutire, nec extrahere posset. Ad ostensam Crucifixi imaginem, libere edixit, quod hanc videre non posset, & sic infelicitate mortuus est. P. Abraham T. i. fol. 198.

208. *Mirabiliter proditur.*

Barbarus quidam in regno Congo Statuam Salvatoris in templo furatus, & ecce! abeuntis se opponens, volucres, quæ dein in turrim campanariam evolarunt, & campanam rostris tandem commoverunt, donec fur Statuam restituit. R. cent. 3. mir. 34.

Fur quidam hortum Monasterii prædandi solitus est, per sepe ascendens. Hortulanus id advertens constituit invenum serpente ut aditum illum furis cuodiret. Fecit id serpens, excubias agens, amque fur rediret viso illo territus retro fugere voluit, sed tandem in fude

sepis hæsit, donec ab hortulano inventus fuit. E. *Furtum* n. 3.

Quidam Clericus ovem furatus, apud sepulchrum Dei famuli, paulo ante defuncti, occulta vi usque ad alteram diem tenetur, & confunditur. E. *Furtum* n. 4. Quidam equum, qui ad solemnitatem S. Juliani Martiris advectus erat, abduclit; quamquam autem tota nocte equitaret, putans se jam pluribus leucis abesse, mane penes Ecclesiam S. Juliani se demorari vidit. E. *Furtum* n. 18.

Fur mortui jam effendendi tumbam subibat, cadaver vero in angulum ejecit, ut furari liberius valeret. Elatus ad tumulum sese in fetrago movit, & portitores omnes in fugam egit. Tum liber, ubi manus furto admovit, vidit cadaver in angulo se movere, a quo fur territus, extra urbem in fugam actus non amplius deinceps comparuit. T. n. 379.

Anno 1628, quidam furatus imaginem Pueri Jesu, cum prodiret cum illa obvium habuit aserum gregem. Hi impetum in furem facientes moribus cum detinent. Pars avolvit ad cœnobii campanam, eam pulsantes, pars vero horrende grazians excitant incolas, qui furem deprehenderunt. T. n. 395.

209. *Noces, & consumit bona fortuna omnia.*

Levari oculos meos, & ecce vulsum volans! Quid scriptum est intus? *Maledictio.* Quorsum volat? ad domum furti. Quid ibi? *consumit eam &c.* Quid est, quod de domo tua nunquam absint calamitates? cave ne sit domus furis; quia per aereum volant infortuna. S. pueri. 44. fol. 177.

Qui altam facit domum suam, querit ruinam. Ubi Salazar: Qui divitias exadificat absque iustitia perpendiculo, quo altius eorum molem evehunt, graviores similiter & certiores ruinam sibi accedunt. M. conc. 23. afs. 2. n. 4.

Divitias, quas devoravit, vomit: Vomitus e stomacho cibos non tantum noxios, sed & utiles ejcit: ita divitiae injustæ, etiam justis destruant. M. conc. 27. afs. 2. n. 11.

Substantia injulorum sicut fuvius sicca buntur. Graphica similitudo! cum in alpinis nives liquefunt, & ingentes nianbi decidunt, in nostris vallibus ingens exercet fuvius: Quis est iste fuvius, an Danubius, an Lycus, an Rhenus? nihil minus! expecta una aut altera die.

T. 4.

& ni-

& nihil amplius aquarum videbis. Quare? quia aqua caret fonte seu featurigine, & est mera tumultuaria colluvies. Sic multi repente difcunt, & ex lacrymis pauperum flumen divitiarum sibi comparant: sed flumen hoc, quia iusto fonte caret, paulo post fcecatur, pereunt substantiæ, venit ad incitas.

Milvus furax volucris primis annis venatur magnas aves, atate vegetiore parvas, & tertio atatis anno capit mufcas & culices. VV. art. difc. font. 48. ex. 1. Sic multi rapaces denique ad mufcas & culices deveniunt.

Qui Tolofam urbem expoliarunt, omnes ad incitas redacti sunt: hinc adagium: Aurum Tolofanum. T. n. 398.

210. Grave initium ducit a furtis levibus.

Nemo repente pessimus, quod elucescit in Juda: Christus concedit illi burfam elemofynarum, ille ergo, cui per se vita inops, & austerâ displicebat, sibi ipsi meliores dies procurabat, & sub specie necessitatis ad defatigationis seipsum in efa, in potu, in vestitu lautius habebat. Hoc sepius attentans ex burfa obolum post obolum clepere, & in suos usus convertere solebat, forasbat sibi nefcio quæ dictamina in suum favorem, sic erexit libertas, & pecuniarum hõido, donec tandem ad Sacilegam Domini venditionem animum adiecit, &c. D. 6. 36.

Urfi dicuntur in suis specubus per hyemem ex adipe aut succo nutriti, quem ex suis unguibus exfugunt. O quam multi sunt, qui ex eo vivunt, quod unguibus suis furaciter clepant.

Mirum est stratagemata, quod de Studiofis Pragenfibus narrari audivi: Magistratus Studiofium, nefcio cujus delicti reum, comprehensum, in præalta turri captivum conclufit: Academici, ut confodales liberarent, hanc stropham excogitarunt. Formicæ ex majoribus unguentissimum filum fericum alligarunt, ejusque frontem modiciffima mellis guttula tinxerunt. Formicæ mellis odorem secuta, in muro tarris recta ascendens, tandem filum tenuiffimum ad fenestram captivi deulit, huic infra confodales rotulius filum lineum, huic filo funiculo, funiculo rudentem annexerunt, quo tandem captivus & turri sese demisit. Sic sic in furtis, a minori ad majus, a filo ad funiculum pervenitur, donec tandem ad laqueum perveniatur.

Detentio rei alienæ.

211. Nocet, & ad incitas redigit.

Divitiis, quas devoraverit, evomet. Sicut qui venenum haurit, vomit, sic fenerator, ait Olympius. Argentum si madefit, rubiginem contrahit, sic divitiæ lacrymis aliorum conspersæ rubiginem contrahunt, ait Nazianzenus. Vestis madida tineas nutrit: ita vestis lacrymis pauperum madefacta, ait Nicetas. Sicut qui noxium cibum fupfit, una cum illo etiam bonos ac salubres evomit: ita bona aliena noxia sunt, etiam propria auferunt: cur grandio vastat agros? cur ille depauperatur, &c. S. punct. 65. f. 225.

Divitiis, quas devoravit, evomet, & de ventre illius extrahet illas Deus. 76. 20.

S. Chryfostomus comparat bona injuste parata fermento: sicut enim fermentum totam massam; ita bonum inique paratum totam fortunarum etiam iustarum substantiam corrumpit. D. 7. 86.

De agro Haceldama, qui ex argenteis a Juda restitutus fuit emptus in sepulcrum peregrinorum, illud mirum narratur, quod aliorum corpora præterquam peregrinorum non patitur. Imperatrix Helena aliquot naves ea terra oneratas Romam aveli jussit, & etiam ibi terra habet eandem operationem, non patitur corpora Romanorum, sed tantum peregrinorum, illa ejicit, illa servat. Ecce non vult Deus ut aliena usurpentur. Quid mirum, quod tu ad incitas redigaris? illud lucrum injustum, illa merces defraudata, illa sacra fundatio usurpata te ejicit, &c. D. 8. 44.

S. Corbiniano Romam itineranti Ufingo Comes Tridentinus pulcherrimum equum furatus est. Cum Corbinianus Roma redux Tridentum veniret, vidit in pascuis suum equum, sed macilentum ac scabiosum, quia imo fassus est Comes Ufingo per equum hunc furto ablatum sibi quadraginta alios scabiæ fuisse infectos. R. cent. 2. par. 1. mir. 9.

212. Sine quiete lancinat animum.

Fur quidam S. Medardo abstulit bovem eum nola, & ne proderetur nolam sceno obstruit: sed mirum! garrula hæc campanula semper sonuit: reconditur in abstrusos angulos, sed neque tunc sonare desinit, donec fur bovem restituit. Ribaden. Tom. 3. 8. Jun. Simile quid legitur in vita Sancti Corbiniani Episcopi Frisingensis &c. furare quidquid lubet, omnia habent suam campanulam.

S. Medardo apiaria quædam furto ablata sunt, sed fures ab apibus tamdiu aculeis confixi sunt, donec ad Sanctum Virum accefferint, & veniam rogarint. O quot aculeis confinguntur conscientiæ injurorum. Sanch. 6. par. c. 7. f. 776.

In quadam novi orbis Insula piscis est, ut apparet frigida nature, sed qui eum retigerit, tantum dolorem contrahit, ut brachium usque ad humerum ferventi oleo immersum videatur. Dolor augetur usque ad meridiem, dein decrefcente sole decrefcit. VV. art. difc. font. 27. Ex. 14. Sic bona injusta, in attingentis conscientia immensam dolorem causant, qui quamdiu prorogatur restitutio, semper crescit.

Falco rapax est volucris, laborat tamen morbo vermium, a quibus renes illius corrodi solent. VV. art. difc. font. 48. ex. 1. Sic homines rapaces molestantur a verme conscientiæ.

213. Bona præsertim Ecclesiastica detenta nocent.

Nemo sibi imaginetur se ex bonis facris felicem fore: Divina maledictio brevi subfequetur, & absumet ebrâ fipientem. Henricus VIII. ultra mille Monasteria expoliavit, decimas omnes & proventus beneficiorum sibi appropriavit, quorum vel decima pars sufficere ad luxum magnificentiffimi Regis, & tamen, ait Sanderus, Multo pauperior intra paucos annos post expolitionem illam fuit, quam unquam ante aut ipse, aut majores ejus fuerint. D. 11. 22.

Carolus Martellus bona Ecclesiastica sibi appropriat, post mortem autem videtur a S. Eucherio ardere in inferno, ex ejus tumulo aperto prodibat terribilis draco, corpus erat in cineres combustum. Sanch. 4. par. c. 4. f. 266. J. 57.

Abbas quidam fratri suo de bonis Monasterii multa largiebatur, & hic dedie in diem fiebat pauperior, Monitus tan-

dem nihil acceptavit amplius & accepta restituit, arque sic mirum in modum ditescerebat. Sanch. 5. par. c. 9. f. 606.

Rusticus quidam fundum Monasterii S. Egvini sibi falso arrogabat, utque litem evinceret, calcæos terra sui horii opplevit, ac tum jaravit, fundum illum suum esse. Ita vicit in judicio, sed cum tempore messis triticum sibi metere veller, subito arcana vi per falcem suam graviter fauciat, & tanquam injustus possessor agnitus fuit. R. 1. par. mir. 15.

Quidam quanto plus a fratre suo Abbate ex bonis Ecclesiæ accepit, tanto pauperior factus est: cum autem nihil amplius accepit, & etiam de suis pauperibus distribuit, mirum in modum locupletatus est. E. Bona injusta n. 10. 11.

Carolus Rex Francorum, Pipini patris, bona Deo dicata Ecclesiis admittit, & pro libitu aliis donavit. Post mortem a S. Eucherio Episcopo Aurelianensi vitus est infernalibus tormentis cruciatus. Alius ex proventibus Ecclesiasticis mirum in modum ditatus est, sed ejus nepores paulo post ad incitas redacti sunt. J. 57.

214. Punitur post mortem spirituum inquietudine.

Plutarchus in vita Dionis perhibet, domum hujus Dionis infestam fuisse a muliere insolite magnitudinis, quæ scopis pavimentum verberat. Idem narrat Petrus Possinus de domo Antonii Bonnerii Tolofani. Trithemius in Historia Monasterii Hirsaugiensis narrat, in Saxonia quodam loco spiritum circummissæ, quem incolæ pileatum vocabant, is hominibus se affociabat habitu rusticali, nova narrabat, in culina serviebat, nuntia ferebat: cum autem a calore fuit offensus, illum discedum afflavit, & plura alia fecit. Amico itineranti socius in via obiit, & apparuit, super lectum incubuit, amplexari jacentem voluit, &c. Hujus inquietudinis spirituum sæpe causa sunt bona injusta &c. D. 11. 55.

Atrebat in Monasterio cujusdam defuncti feneratoris pecuniaz afferbantur. Pientiffimus quidam Monachus aliquando penes illum citulam orans vidit illi diabolum insidere. Quævis quid hic faceret: & demon reposuit: custodiam, quæ mea sunt. E. Ufura 2.

Castellum Belgio hand procul Bruxellis nocturnis tumultibus infestabatur, ita ut inhabitabile fieret. Vir Religiosus adjuravit spectra: comparuerunt unum post

post alterum, & edixerunt, castellum iniuste possidere a Domino, illudque pertinere ad famulum domesticum, nomine Joannem: cum hoc transactionem fecit Dominus, & cessare nocturni tumultus. T. n. 185.

215. Privat hominem celesti patria.

Quid predest homini, si mundum universum lucretur, animus vero suus derelinquendum patiatur? Cogita eos, qui felicissimi in mundo fuerunt, integra regna possederunt, an putas illos delectari apud inferos de thesauris habitis? profusus non bonum amissum non habet nisi vim cruciandi; quo majus est bonum, quo excederent, eo major est eorum luctus &c. Segn. Manna 26. Febr. n. 2. seq.

Antiochus in morte sanctissima concepit proposita, promisit etiam restitutionem bonorum, quae inique rapuerat, & tamen perit. Quare? quia sermo non agebat, alias jam nunc statim capisset restitutionem facere eorum, quae ad manus habebat. Ita fit, iniqui detentores nunquam vincunt difficultatem restitutionis, &c. D. 9. 10.

Mater Beatae Mariae de Ognies post mortem apparet, & se damnatam esse asserit, quia bona male parta non restituit. E. Verbo *Bona iniusta* n. 4.

Monachus a naua per Albim transegit cum non haberet, ex quo nauum solvere posset, promisit Nauae, quod proxime illi denarium mittere vellet. Interim obitus denarii moritur, eumque ad aeternam quietem ascendere vellet, vidit in via denarium, qui semper magis, magisque & tandem ita crevit, ut portam caeli obtegeret. Edoctus huius rei causam gratiam habuit redeundi ad corpus, & soluto denario beate moriendi. E. Verbo *Bona iniusta* n. 6.

216. Bona detenta non prosperantur.

In vita S. Pirminti Episcopi legitur, quod aliquis nomine V Vido Ecclesia campanam ademerit, quae tamen sonum nullum edidit, donec loco suo fuit restituta.

Idem habetur in vita S. Lupi de campana, quae Sancto invito a Rege Clothario fuit Parisios abducta &c. Hunc ipsum in morem bona male parta non prosperantur, non sonum, non lucrum edunt. D. 6. 42.

S. Greg. Turonensis mirum quid narrat de homine Leodii, qui quatuor denarios,

ultra quos nihil divitiarum possidebat, vinum coemit, illud aqua miscuit, iterum vendidit, & hanc negationem inquam tandiu protraxit, donec centum aureorum summam corasit. Hos aureos in rubro marsupio custodire solebat. Aliquando iter faciens, e crumena quatuor denarios expromit, idque dum agit & marsupium penes se deponit in terra, ecce! corvus famelicus advolat, qui rubicundum marsupium putans effecarnem, illud abripit, & dum homo ille clamorem concitat, in praeferentem Sequanam decidere finit. Perit iniustum lucrum in aqua, quod ex aqua haultum est, remansit nil nisi justum pretium quatuor denariorum, & sic verbaliter verificatum est illud: *Ne erigas oculos tuos ad opes, quas non potes habere, quia facient sibi pennas quasi aquila, & volabunt in celum.* D. 7. 86. C. cent. 2. par. 1. mir. 36.

Antiquitus erat adagium, *Equum Sejannum habet*: Origo erat ista: Equus portentosa erat magnitudinis, sed omnes suos possessores infelices reddidit: primus erat Sejus, qui a Marco Antonio Triumpho condemnatus misera morte perit. Dein equum emit Cornelius Dolabella, & iste in seditione, ac bellis domesticis in Syria interfectus est. Tertius equi possessor erat Cassius, & iste in bello contra Parthos vitam perdidit. Quartus erat Antonius, & iste ab Augusto victus & a suis derelictus perit. Aliud axioma dicitur de iis, qui paulatim ad inicitias vergebant: *Aurum habet Tholosanus*, animadversum enim est, omnes, qui Tholosam urbem, eisque templa expoliaverunt, paulo post ad pauperem devenisse. Talis infelix equus, tale infelix aurum sunt bona male parta, non prosperantur, & etiam aqua destruant. D. 11. 22.

Nobilis quidam vi arripuit Monasterii cuiusdam silvam & stagnum. Cum ergo Abbas resistere violentiae non posset, exiit ad silvam & stagnum, eisque praecipit, ut exarescerent, & nullos alienis fructus darent. Factum ut praecipit! exaruit utrumque. E. *Excommunicatio* n. 3.

Tanda Gothorum Dux Abbatem Libertino equum abstulit, sed cum illo transire flumen non potuit: ut autem equum restituit, sine difficultate transivit. E. *Furtum* n. 1.

Hyæna caecum suum catulam ad S. Marciem detulit, cui Sanctus oculorum usum restituit. Altera die atulit Hyæna pellem ovinam, & Sanctus reposuit, non accipiam illam, nisi promiseris, quod pecudis

audibus pauperem non amplius nocere velis. Annuit Hyæna, & Sanctus tunc primum pellem accepit. E. *Furtum* n. 6.

217. Destruit bona iuste possessa.

Nauticus gemino naufragio bona omnia & ipsam navim amittens, monetur a Viro Sancto, ut restitutionem bonorum iniquorum faciat: fecit, & postea mitum in modum adeo ditatus est, ut Deus etiam flammam ipsam in argentum converteret. E. Verbo *Bona iniusta* n. 7. & 12.

Contra iustitia conservat bona. Vidua cauponissa, cum prope ipsius domum incendium oriretur, omnia vasa cerevisaria ad ostium domus comportat, dicens: Mi Deus, si vides me cum his vasculis iniustitiam commisisse, fac ardeat domus mea: fecus conserva illam! Et domus conservata fuit. E. *Venditio*.

Monasterio Namurci feneratoris pecuniae centum & sexaginta librarum delatae sunt. Abbas noviter electus Vir piensissimus vendidit oves, pecudes, & res utentiles, & pecuniam restituit; quia meruit, ne pecunia illa totum Monasterium destrueret. E. *Usura* n. 4.

Monetæ argenteae si forsitan madescant, & in cistis concludantur, rubiginem contrahunt, ita ut & reliquas pecunias incendunt. Eundem in modum bona iniusta, si lacrymis miserorum humedantur, destruntur, & una secum etiam bona iusta in ruinam trahunt.

Fit nonnunquam, ut cum apiculis ex floscolorum succo mel colligunt, subito examen furorum in apiarium irrupat, & mellis favos devoret: ita avaris contingit: cum diu per fas & nefas congregant, irrupunt fures, ad infortunium, quod bona iniusta una cum iniustis destruit, & pessumdat.

218. Obligat ad restitutionem.

Quidam Sancto Remigio agrum subtraxerat, monitus ab Episcopo non gerit morem. Cum aliquando equo iter facere vellet, equus immobilis haesit, metuens ergo Dei supplicium, ingentem auri argenteique summam ad sepulcrum S. Remigii afferri jubet, sed Sanctus non accepit pecuniam pro agro, & ille defraudator repentina morte concidit. Sanchez 4. par. c. 7. f. 333.

Quam pauci huic obligationi faciunt satis: agunt ut Crocodilus, qui cum in cecum hominem devoravit, dein in fa-

bulum procumbens, finit sibi ab avicula carniam reliquias & dentibus erui: sic multi plura non reddunt, quam exiles reliquias, volucris sine molestia, & onere ferendas. Segner. p. 1. disc. 27. n. 21.

P. Augustino de Elpinosa S. J. apparet spiritus, media nocte e cubiculo, imo etiam ex Collegio, sciente P. Rectore e. docuit in domum suam, ibi illi dedit charitatem cum nominibus creditorum, quibus in vita non satisfecit, tantumque auri addidit, quantum necesse erat, rogans Patrem, ut sua debita expungeret. Post octo dies rediit defunctus, & pro rebus fideliter gestis gratias egit. Ex *Fest. S. J. 4. Febr.*

Mare cum ingenia navigia ingentibus divitiis onusta naufragio deglutiunt, tandem cadavera, contrafactaque tabulas in litus ejicit. Ita iniusti Eacliones nonnunquam restitunt; immensas opes iniuste devorant, & vacua marsupia ac quietillas refundunt.

219. Fert anima perniciem.

Cum quondam S. Regi Eduardo quidam facci pecunia tributaria pleni advenherent, vidit ille in faccis damones sedentes ac joculariter sibi colludentes. Mox praecipit restitui subditis tributum, quia metuebat esse iniustum. O si iisdem oculis essemus praesentis, quam in multis rebus videremus federe damones quos iniuste possidemus. Sanchez, 5. par. c. 9. f. 598. seg. R. cent. 2. par. 1. mir. 45.

Sicut volucris esca, & pabulum apponitur, ut sic in teos laqueos incidunt: ita facit diabolus, ut alienam homini obruidit, quam cum homo apprehendit, statim illius animam illaqueat. Segn. Hom. Chr. p. 1. disc. 27. n. 1.

Mercator quidam iniustus in morte desperandum facit testamentum: corpus legat terrae, animam vero & animas uxoris ac filiorum transcribit demoni. March. in explicat. 7. praec. lect. 2. prop. 3. in fine.

Landelinus quidam furibus ac latrocinibus se sub nomine Maurofi associat. Cum autem vidit Deo permittere socium suum nuper mortuum in inferno ardere, ad S. Aubertum confugit, & poenitentiam agens fracte moritur. March. in explicat. 7. praec. lect. 12. prop. 1.

Patens usurarius videtur jacere in inferno, de cuius ventre exerevit arbor, in cuius ramis filii, nepotes, & nepotes erant suspensi, quia illorum amore iniustitias exercevit. E. *Usura* n. 7.

Multi fingunt impossibilitatem restitutionis, putantque se coram Deo, & conscientia excusatos, cum frigide dicunt: Volo, cum commode possum! Verum S. Augustinus ait: *Si res aliena, cum reddi possit, non redditur, non agitur poenitentia, sed fingitur.* Ficta autem poenitentia quid prodest ad salutem!

Falsum testimonium.

220. *Proditur per miracula.*

S. Augustinus 8. *De Maj.* Sanctus Stanislaus Episcopus accusatur de pago male acquisito, & in suae innocentiae testimonium venditorem a mortuis excitat. C. Deuter. c. 19. ad fin.

Sanctus Macarius occisum e tumulo evocat, ut innocentem salvaret. Sanctus Beatus, & Broon Episcopi fornicationis accusati infantem disertum faciunt, & patrem indicare jubent. Sanctus Antonius Paduanus Ulispionem ab Angelo transferret, ut patrem homicidii accusatum defenderet, qui eum in finem etiam puerum occisum interrogavit. C. Deut. c. 19. ad fin. col. 2.

Tres conjurati falso accusabant S. Narcissum, & quidem sub imprecatione, si falsum dicerent, atebat unus, velle se vivum comburi, alter, velle se misera morte perire, tertius velle se exoculari. Tum S. Narcissus in exilium quidem abiit, at omnes tres poena sibi constituta puniti sunt. Sanch. 6. par. c. 6. fol. 753. E. *Diffamare* n. 6.

Uxor mortuo marito accedit ad debitorem & debitum exigit: ille reponit, se solvisse marito. Mulier rem desert ad S. Donatum Episcopum, & ille ad sepulcrum viri accedens, quaerit, an ille debitor solverit? Maritus reviviscens ait: Non! sicque mendax ille confutatus est. Sanch. 6. par. c. 7. f. 774.

B. Aja donationem Ecclesiae factam, & ab amicis impugnata, post mortem e sepulcro prodens confirmat. C. Deut. c. 19. ad fin.

Mediolani cum a filio defuncti Patris debitum repeteretur, cui pater jam facisfecerat, tristanti filio in somnis apparuit pater, illique indicavit, ubi reposita esset apocha solutionis jam praestitae. Hac inventa filius non tantum propulsavit fallaciam exactorum, sed insuper chirographum patris, quod pater non repetierat, recepit. C. Deut. c. 19. ad fin.

S. Marcus hominem homicidii accusatum in antrum suum recipit, occisi-

que hominis e tumulo evocari testimonio innocentem defendit. Absolvit Magistratus accusatum a crimine, interrogavitque, quis ergo reus esset cadis? Respondit Macarius, se revocasse mortuum, ut innocentem defenderet, non ut reum accusaret. C. Deut. 19. in fin. S. Antonius Paduanus Patavio Ulispionem translatus est, ut parentem de caede pueri accusatum defenderet. Sanctus puerum occisum interrogavit, an pater suus ipsum occidisset? respondit puer, patrem hujus cadis nec reum, nec confcium esse. C. Deut. c. 19. in fin.

221. *Punitur gravissime.*

Quidam Gubernator affectabat vineam alicujus pauperis, & pauper nolebat ei vendere: interim dum pauper moritur, Gubernator it ad sepulcrum, exhumat cadaver, & illi pretium vineae in manus tradit ac iterum secum sumit, invocans simul duos corruptos testes, ut coram judicio deponerent, se vidisse, quod pretium vineae fuerit pauperi solum. Sic vendicabat coram Philippo Galliarum Rege vineam: Rex ob lacrymas viduae resistentis & omnia falsa esse jurantis, suspicatus est subesse fraudem: vocat ergo seorsum unum testem, jubetque ut Symbolum Apostolicum recitaret. Tum incluso hoc vocat alterum, dicitque: Heus tu, tuus socius jam mihi locutus est tam vere, quam vera est Sacra Scriptura: cave jam, ne tu falsitatem dicas: exhoruit ille putans socium jam omnino aperuisse, & rem totam, prout erat, enarravit. Tunc impius Gubernator vivus sepulcus est. Ardas in expl. 7. praec. instr. 47. n. 6. T. n. 334.

Ipsi gentiles detestabantur falsum testimonium: Imperator Maximus morte multabat, qui alium falsi criminis accusabat, aut falso testimonio ad accusationem concurrebat. Imperator Claudius falsum testem e tumulo iterum effodi, & cadaver volucris ac feris devorandum dari iussit.

Mendacium.

222. *Quanta damna offerat.*

S. Susanna mendacissime accusatur a Senibus Babylonicis, peritura, nisi per Daniele m fuisset defensa. M. conc. 33. aff. 2. num. 3.

Christus, cum Pharisaeis dixit, *solvite templum hoc, & in triduo reaedificabo illud,*

illud, statim ab illis accusatus est, quasi dixerit, *solvam templum hoc*: Quid effecerunt hoc mendacio? Christo necem attulerunt, ait Sanctus Augustinus. M. conc. 33. aff. 2. n. 6.

O quoties sub specie veritatis proponuntur mendacia, ut tanto gravius noceatur; sicut Rahab mendacio totam urbem decepit. S. Chrysostronus ait: Prius veritatem adificat Rahab, atque ita mendacium inducit. M. lb. n. 7.

Mendacium triplex est, *Officiosum*, cum uni voto prodesse sine detrimento alterius: *Jocosum*, cum inter audientes risum, aut admirationem excitare intendo. *Perniciosum* cum proximo damnum irrogo. Nullum ex his est licitum, sed laedat, saltem mentientis conscientiam, & nonnunquam etiam famam nolebat; aut integritatem audientis. Ipsi natura & Deo vim infert homo mendax; quia dum Deus & natura linguam nobis dedit ad communicanda cordis arcana in commodum societatis humanae, mendax hunc finem evertit, & aburitur lingua ad perturbandum veritatem, confusioneque facit, qualis fuit inter edificatores turris Babel.

Qui mendaciam affubescit seipsum adeo depravat, ut omnia aliorum dicta suspecta habeat, & nemini credat; quia omnes alios putat mendaces sicut seipsum. Tales fuerunt Pharisaei: Christus Pharisaeis juravit: Cur? S. Chrysostronus ait: *Quoniam qui mendax est, neminem putat dicere veritatem, neque ipsum Deum.* M. conc. 33. aff. 2. n. 8.

Mendaces toti mundo sunt contemptibiles: sicut horologium, quod aliter signat, aliter pulsat horas, vilipenditur; ita mendaces passim contemnantur, ad nullam hominum conversationem admittuntur, & puniuntur Deo, plerumque in suis mendaciis deprehenduntur.

223. *Invenitur per omnes status.*

Principes fictionibus, aulici adulationibus, Judices falsis sententiis, Advocati falsis rationibus, Mercatores usuris, Religiosi hypocrisis, Servi furtis decipiunt &c. M. conc. 33. aff. 2. n. 9.

Jam veritas in mundo opprimitur, & regnat ubique mendacium. Paolletti Dom. 2. Adventus.

Ipsa etiam mendicabula plena sunt fraudibus & mendaciis. S. Epiphanius Episcopus rogabatur a mendico, ut libellalem sibi stipem elargiretur pro sepellen-

do socio heri mortuo! fraus ea fuit & mendacium ad excauculandas pecunias. Sanctus Praefol largam ei stipem dedit, cum qua reversus, & jubilans socio in tumba fide jacenti felix nuntium ferre voluit, fraudem sibi ad vota cessisse: sed ille obmutuit, imo mortuissimus fuit, Deo imposturam luculenter puniente. Responde pronuntiat Propheta: Non est veritas in terra, falsitas & mendacium inundaverunt.

Quae autem causa est, tot mendaciorum in mundo? sunt plerumque parentes, qui in educatione prolium dissimulant, aut rident liberorum mendacia; hinc illi mentienti habitum contrahunt, usque in canam senectutem duratum, invigilant itaque parentes, invigilant omnes hominum status ad illum monitum Christi: Sic sermo vester est est! Non Non! &c.

224. *Odibile coram Deo, & hominibus.*

Primo, quia diabolus est Pater mendaciorum.

Daem. Evam decipiens quintuplex mendacium dixit: 1. Non moriemini. 2. Aperientur oculi vestri. 3. Eritis sicut Dei. 4. Scietis bonum, & malum. 5. Scit Deus haec omnia vera esse &c. C. Gen. c. 3. v. 4. Sic Christus Dominus exprobravit mendacibus Pharisaeis: Vos ex patre diabolo estis. Item in Proverbiis Salomonis testatur Deus de seipso, quod sex vitia averteatur, inter quae est lingua mendax.

Ipsi gentiles erubescunt, & detestantur mendacium: Romani mendaces, ut infames signo caustico in fronte notabant. Claudius Imperator defunctum, qui vivus erat mendax, e tumulo effodi, cadaver volucris & feris in pabulum dari, & domum ejus cum omni suppellectile comburi iussit. Trajanus Imp. capivum Thraciae Principem suo regno restitueret cogitabat, sed quia illum in mendacio deprehendit, a regimine paterno exclusam in exilium misit.

Christus Dominus omnis generis peccatores convertit, ac benigne recepit: Persecutores Ecclesiae, ut Saulum: avanos, ut Mathaeum: lascivos ut Magdalenam: adulteros, ut deprehensam a Judaeis: idololatras, ut centurionem: latrones, ut Dismam in cruce. Verum de nullo mendace legitur, quod Christum curam illius habuerit. Fornerus in Ps. 150.

Ratio fundamentalis est, quia licet men-

mendaciam non semper sit graviter peccaminosum, semper tamen est illicitum. C. Exod. 3. v. 19. Item Prov. 10. v. 4. Item Prov. 16. v. 47.

Inconstantia.

225. Quam ingrata sit Deo.

Catharina Suedica cum Matre in exilio Roma versata, cum interfocere, & patriam sepe cogitare inciperet, somnavit se in mundo circumcirca ardente mediam stare: invocans Beatam Virginem hoc ab ea responsum tulit, haud facile se adjuvum iri, nisi Matri constanter adhereret. C. Deut. c. 17. v. 7.

Dorland. in Utrou. l. 6. c. 8.

Ultrajecti in Monasterio Carthusianorum Vir magnus & in seculo dignitate conspicuus assumpsit habitum Religiosum, qui dein multis tentationibus vexatus, cum divitiis & deliciis, quibus abundabat, recogitaret, decrevit Ordinem deserere: proinde priusaviculum, quam artificiose canentem habebat & cavea dimisit, & apertis fenestris sic eam allocutus est: Vola, vola, & in libertatem perge avicula, mox te sequar: Mirum dictu! avicula ex natura libertatis amans, & clausura impatiens, etsi omnia patenter, noluit & celsa emigrare: quod ille ad verens Divino instinctu fieri, in Ordine usque ad finem vite penitens perseveravit.

Chameleone a Deo reprobatur tanquam animal immundum: quia omnes colores, quos videt, recipit, excepto albo: hinc proverbium: Chamaleonte mutabilior. Talis erat Julianus ex Christiana factus ethnicus, & C. Levit. 11. v. 30. Item Prov. 27. v. 8.

Qui audit verba Christi & non facit, comparatur arena: 1. Sicut arena mobilis, & fluida est, ita ut fundamentum aedificii esse non possit; ita animus instabilis & inobediens fundamentum solide virtutis esse nequit, sed ingruente tentatione corrumpit. 2. Arena arida & sicca est; ita animus instabilis, qui non facit quae audit, Spiritus Divini succo vacuus, & terrenis affluus est. 3. Arena veno facile distillat: ita animus levis tentationum aestu raptur in omnem concupiscentiam, & C. Matthe. 7. v. 26.

226. Est vitium valde commune.

Milvi, accipitres, & alia interdum in aere immobilibus aliis in uno loco haerent, & sic volando stant. VV. art. disc.

font. 48. ex. 1. Patem in modum quod multos nihil est constans nisi ipsa inconstantia.

In Scotia pro naturae miraculo habetur, quod aqua in specu Baupantia lapidescat: VV. art. disc. font. 48. ex. 10. Hoc apud inconstantes nihil est novi; quoniam paulo ante lacrymarum aquis peccata deplorant, cum specum, id est in occasionem redeunt, iterum lapidescunt.

Nihil frequentius, quam quod multum sua vocatione minus contenti ad alium statum aspirant, & sic praesenti non satisfaciunt, & futurum non assequuntur, sique invidenter tempus terentes, merentur illum sarcasum, qui duos insectantur lepores, neutrum capit. Arbuscula, quae sapius nunc in hunc, nunc in alium locum transplantatur, nunquam fructum parit: sic inconstans, nunc hic nunc illic aspirans nullibi utiliter radices agunt, & utrinque deficiunt. Jacob nunquam Liam sponsam suam perfecto amore prosequatur, quamdiu de Raehelae consequenda laborabat, ait S. Franc. Sales. Direct. p. 3. c. 7. §. 6.

Nisi necessitas, utilitas, & pietas excuset, mutare locum semper est noxium: 1. Quia talis caret quiete, & statu, semper vagus & peregrinus. 2. Quia perdit notos & amicos, & vadit ad incognitos, qui nec illi fidunt, nec ille illis sine varietate, ait S. Basilus, nihil est aliud, quam vitiorum intemperantia, & laborandi fuga, & iudicii corruptela ac instabilitas. C. Prov. 27. v. 8.

Impatientia in adversis.

227. Excluditur a celo.

Deus excoluit in Veteri Testamento ab holocausto piteas, admisit columbas. Quare? si lapidem piteas inter volucres, sursum ad caelum volitant, si inter piteas, in profundum recedentes inferno sunt proximiores: sic homo impatientis excluditur ab holocausto. B. ser. 3. n. 32. 33.

Disciplinam Domini, fili mi, ne aversas. Ubi legit Aquila: Ne reproberis disciplinam: Addit Salazar: Ne te offendas reprobam reprobando tribulationes. Impatientia in adversis consequenter signum est reprobationis. S. punct. 46. in fine.

Qua differentia inter pergartorium, & infernum? Respondeo haec est, quod purgantes anima patienter patientur, damnati vero cum maxima impatientia: ecce! impatienter pati, damnatorum est! S. punct. 117. fol. 359.

S. Espl. Conh. Mon. 5. 22.

Prov. 3.

Salaz. disc.

229. Quam imprudens sit.

Si vas luteum vellet exprobrare figulo, cur in hanc & non in aliam formam se figuraverit, nonne mereretur disrumpi, & pedibus conculcari? Nonquid dicit luteum figulo suo, quid facis? &c. Ait vero Chrylologus: Tu figulo permittis, ut S. Chryl. hom. 16. in ep. ad Rom.

Si Dominus Deus divitiarum exiguum partem boni concessit admit, quanta ejus impatientia, dum potius in exiguum illam partem ablatam, quam in bonum relictum oculos intendit. Deberent dicere cum S. Ambrosio de morte fratris loquentes: Latandum magis, quod fratrem habueris, quam quod amiseris; illud enim munus, hoc debitum fuit. Non obsequium tibi praestat, qui equum commodat, etsi vesperi equum repetat? Sic Deus, etsi diti maritum, amicum, divitiarum dederit, tandem is amissis, sua repetit & C. P. p. 2. dist. 14. num. 9.

Sicut milites transfuge dum propter belli incommoda, contra datam fidem, militiam deserunt, cum deprehendantur, in furcam aguntur; ita illi, qui ex impatientia alicujus mali, Deo tergum advertunt, ordinarie majus malum incurrant. Agar Ancilla Sara sustinere non potens correptionem Dominae, & domo profugit, sed in silvam delata una cum prole fere siti perit, propterea ab Angelo redire iussa est. Sic multi ex inopia, vindicta, libidine aut alio malo opere demonis invocant, aut ad heterodoxos transeunt, sed in calamitatem longe miserabiliores se coniciunt, & C.

Infelix Achitophel videns, quod non fuisset factum iuxta consilium suum, in tantum impatiens fuit, ut regressus ab Absalone, & abiens in domum suam suspensio interiret.

230. Denotat tepidum Christianum.

Vinum fulmine percussum, et tradit Seneca, dolio etiam combusto non distillat, sed ex fumosa fulminis exhalatione crustam sibi facit, intra quam se constringit. Econtra dolum aquae fulminatum cito effunditur. Ita de te loquitur, mi Christiane! ovis gramine fulmine adversitatis te percussum esse! esto in nomine Domini! sed si cito in lacrymas, & in-

Si venator feram vulneret, haec autem vulnerata allo profugiat, non qui vulneravit, sed qui capit, legum decreto sibi vindicatur. Deus vulnerat peccatorem, ut cum sibi lucratur: at ille a Deo profugit, quare, obluatur, quin in furorem & blasphemias solvitur; unde non jam Deus vulneratum hanc feram, sed demon a Deo profugam sibi vindicatur & C. P. p. 3. dist. 19. n. 17. ad finem.

Israelita post annum & tres menses ingressuri fuissent terram promissam, sed propter murmurantem contra Deum, & Moysen triginta octo annis ab ingressu retardati fuerunt. C. Num. 13. v. 21.

228. Quam frequens inter homines.

Sanctus Job dixit: Dominus dedit, Dominus audivit. O quam pauci hodie veniantur Jobi, quomodo multi dicunt: Dominus dedit, diabolus abstulit, & C. S. punct. 117. fol. 359.

Multi in Deum, in Superiores, in justitia ministros, & in proximos infortunii viri architectos, verbis biliosis, & aculeatis invehantur: Sic filii Israel videntes Aegyptios dixerunt ad Moysen: Foris non erant sepulcra in Aegypto, ideo tulistis nos, ut moreremur in solitudine! O quoties, qui adversitate premuntur, in verba ejusmodi iurgiosa, & invidiosa erumpunt! & C.

Exod. 14.

Exod. 16.

2. Rel. 19.

Job. 3.

Job. 3.

In modico rei temporalis defectu quantae querimoniae, & impatientissimae verba eructantur! Israelitae nunc contra famem, nunc contra sitim murmurabant, ita, ut eorum maledicentia nec per fontem aquarum, nec per cornices, aut Manna facile posuerit compesci.

Quanta multorum infirmitas, qui ne unum quidem finitrum verbum concoquere possunt! En! quia filii Juda paucis durius locuti sunt ad alias decem tribus, separatus est Israel a David, & secutus est Sebam filium Boehri, & C. Cum monuit Tobias de haedo, quem balantem audivit: Videte, ne furtivus sit, uxori ejus indignabunde respondit. Cum Sara filia Raguellis unam de ancillis propter delictum increpat, illa in furiosa haec verba erupit: Amplius ex te non videamus filium, aut filiam, interfectrix Virorum tuorum!

Non tantum injuria, sed & negatio expectati honoris hominem in furias agit: Amman, quia Mardocheus illum adorare noluit, ita indignatus est, ut illum, & omnium Judaeorum excidium machinatus sit.

condita lamenta diffusus, signum est quod vinum non sit, sed aqua, &c.

2. ad. 5.

Dum Moyses modico tempore diutius, quam populus sperabat, emanit, statim ad Aaronem cum indignatione convolvans aiebat: Surge, & fac nobis Deos, qui nos precedant. Sic tepidi Christiani, dum in afflictione non statim a Deo exaudiantur, ad superstitiones, ad dæmonem confugiunt, & sic, dum corpore forsan infelices sunt, etiam animæ infelicitatem incurere decernunt.

Muli non paucis annis a Domino Deo ingentii prosperitate beantur, verum cum exigua adverteat affliguntur, omnium beneficiorum obliviscuntur, & contra malum præsentem impatientissime exardescunt: sic populus Israel cum fame, & comæus inopia in deserto affligebatur, murmurabat contra Deum, & Moysen, sed de liberatione e durissima servitute non faciebant mentionem.

Luc. 15.

Fratres filii prodigi audiens festum, quod Pater faciebat adolescentiori filio revertenti, indignatus est, & volebat intrare. Quid per hoc indicavit? Nempe, quod fuerit homo invidiosus, & maligni animi.

Ingratitudo.

231. Meretur privari beneficiis acceptis.

Pellicanus suo sanguine pullos ad vitium revocat, sed si ingrati sint, e nido ejicit. B. Sermon. 61. n. 4.

David contra Nabal irascitur propter ingratiudinem, &c. B. Sermon. 81. n. 18. Sermon. 6. n. 23. S. punct. 156. fol. 505.

Ezechias, quia pro victoria grates non egit, febris correptus ad mortem damnatur. M. conc. 17. aff. 2. n. 8.

S. Th. 2.

2. q. 107.

4. 4.

Sandus Thomas de ingrato enantiat: *Beneficia si vero ex beneficiis multiplicatis ingratiudinem ageat, & pejor fiat, debemus a beneficiorum exhibitione cessare, &c. A. 1. lect. 3. num. 3.*

Beneficia ingratis tolluntur, & aliis conferuntur: ita sceleratis agricultoribus vinea est adempta, & aliis agricolis locata.

Beda in

2. ad. 1.

2. ad. 1.

Beda ait: *Perditio malo cultore vinea datur alteri, cum donogratie, quod superbus sprexit, humilis ditatur, &c. A. 1. lect. 3. n. 6.*

Deus beneficium suis est valde parcus, & eaque etiam justis diu rogantibus non statim confert: Quare? *Ne cito data viderentur, ait S. Augustinus: Si ergo Deus ægre fert cum sua beneficia non æstimantur, quanto ægrius fert si contemnun-*

tur? tunc certe pristina beneficia homini admittit, & nova non confert: Atque in hunc sensum ait S. Bernardus: *Ingratitudo est inimica animæ, exinanitio meritorum, beneficiorum perditio. P. p. 3. disc. 18. num. 19.*

Quæ causa subest, quod in mundo miseri homines magno in numero inventantur, cæci, claudi, ægri, pauperes, stupidi, aliisque infirmitatibus obnoxii, qui olim erant felices? Hoc quidem pertinere ad arcana Dei judicium! verum in illa die videbimus, multos ad miseriam fuisse redactos, qui donis Dei, oculis, manibus, valetudine, fortunis, talentis, aliisque donis abusi sunt, ad Dei donantis injuriam.

232. Magna est, si nocuerit ipsi benefactori.

Aristophanes pinxit capram, quæ lupum lactat, cum epigraphæ: *Mea me post ubera pascat.* B. Sermon. 4. n. 15.

Malchus, postquam Christus illi abscissam auriculam sanavit, percussit Christum alapa. S. punct. 8. fol. 565. 566.

S. Joannes Baptista vocat Phariseos, progeniem viperarum, quia ad instar viperæ peccator vitam adimere cupit illi, a quo suam accepit. B. Sermon. 4. n. 20.

Hedera non alio adjuvatore in altum serpit, quam ulmo, & huic tamen vitalem succum exigit, ut emori debeat: ita multi faciunt, utuntur opera benefactoris, & huic nihil aliud rependant, quam ut illum emungant, &c.

Inter alia motiva sugendi peccatum mortale illud maximum esse debet, quod omne peccatum abominabilem ingratiudinem continet erga Deum; & a Deo enim accepit homo vitam, corpus, animam, usum rationis, valetudinem, fortunam, & omnia bona: quam enormis ergo est ingratiudo, his donis abuti in injuriam Dei Benefactoris? Enstebus Nierembergius parabolam adducit de inope femina, quæ in latrones incidens liberatur a Rege, & in sponsam assumitur. Sed illa cum infimæ fortis colonibus adulterat regium thorum, & ideo a Rege repudiatur. Ita anima a Deo ad dignitatem gratiæ, sponsamque assumpta, per peccatum cum creaturis quasi adulterium committit, mereturque a Deo reprobari. B. Sermon. 29. S. 1. M. conc. 17. aff. 2. per totum.

Jacob fideliter, utiliterque servavit avunculo suo Laban, & iste multoties in id intendit, ut falleret Jacobum.

Fra-

Frazer Ægydius hominem ingratum hoc argumento convicit: Incidi in hominem manibus ac pedibus truncatum, oculisque orbatum, interrogavi illum, quis vellet mihi dare, si manus, pedes, & oculus ipsi restituerem? Respondit: Servum me tibi perpetuum consecrarem! Tunc Ægydius: cum ergo Deus tibi manus, pedes, oculos, omniaque membra corporis tibi integra dedit, qua fronte illis in injuriam datoris abuteris?

Estet. Dom. 6. post Pen. 1005.

233. Cito obliviscitur beneficiorum.

Aristoteles quaesitus, quid citissime exarescat? Respondit: Beneficium. Et Seneca: *Quæ recentia inter eos vixerant, interjecto spatio obsolescunt.* B. Sermon. 83. S. 1.

Corvus ex arca emissus non rediit: ingratiissimum animal cito beneficii obliviscitur. B. lb. n. 6.

Ingratus erat Laban erga Jacobum, Pharaon erga populum Israel, Pincerna erga Josephum, Saul erga Davidem, Leprosi erga Christum, Judæi erga Redemptorem. Sanchez 6. par. c. 5. f. 722.

Scala, ut in altum ascendatur initio humeris portatur, manibus arripitur, erigitur, & applicatur, qui peream ascendit, fortissime tenet: verum postquam obsequium ascendenti præstitit, humi prostermitur, abripitur, & in fordido angulo absconditur: Sic multi beneficiorum cito obliviscuntur, & si Benefactoris opera intentum suum consecuti sunt, illum contemnunt, &c.

Diogenes rogatus, quid apud hominem cito senesceret? Respondit, Beneficium. C. Num. 20. v. 3.

Joseph per prudentiam, & providentiam suam conservavit Ægyptis a fame & interitu, & isti Benefactoris cito obliti sunt, opprimentes filios Joseph, & cognationem ejus. Similiter populus, quod moram faceret Moyses descendendi de monte, petiit ab Aaron: *Fac nobis Deos qui nos precedant. Ecce! quam cito obliti sint beneficiorum a Deo, & a Moysese acceptorum.*

Exod. 32.

4. Reg. 11.

Joas Rex Juda non est recordatus misericordiam, quam fecerat Jojada Pontificem secum. Sed interfecit Zachariam filium ejus arguentem illum, eo quod Dominum reliquisset.

234. Quam abominabile vitium sit.

Aratores Ægyptii nunquam calum aspiciunt, quia humectationem agrorum a Nilo expectant. S. p. 156. f. 503.

Tu ingrate, cur fructus ac divitias tuas tuo labori adscribis, quæ a Deo sunt? stultus ille dixit: *Quo congregens fructus meos? Quid ais? meos? qui tibi a Deo venerunt.* S. punct. 156. f. 503.

Joseph postquam ad solium evedtus est, id non forti, non Pharaoni, sed Deo in acceptis retulit. S. lb. f. 504.

Christus in Evangelio quaesivit: *Nam ubi sunt? Ubi Bernardus ait: In vitium ingratiudinis invehitur.* S. punct. 156. f. 505.

Ipsæ demon erubescit ingratiudinem: nam Sauli ad occisionem Davidis non cooperatur, ne videatur cooperari ad ingratiudinem. M. conc. 17. aff. 2. n. 4.

Christus Dominus, qui immensa misericordia recipit, & vocavit ad sepeccatores, super ingratiudine populi Judæorum conquiescit est: *Filios enutrit, & exaltavi, illi autem spreverunt me. Atque ut ostenderet, illos bestias esse minus gratos, addidit: Cognovit bos possessorem suum, & alinus præsepe Domini sui.*

Quæritur cur Moyses ingratiudinis vitium non prohibuerit præceptis Decalogi, aut saltem Ecclesia non reposuerit inter peccata capitalia? Respondetur, quia iudicatur inutile fore tale præceptum, cum yx credibile sit tam monstruosum peccatum, ipsis brutis inferius, in humano genere inveniri posse.

235. Merita compensat malefactoris.

Quidam Artifex invenit modum, vitrum flexibile & ductile faciendi. Tale vitrum porrexit Tiberio Cæsari, quod ille in pavimentum projecit. Artifex colligit frustra, & malleolo vitrum refecit. Quærebatur Cæsari, an præter ipsum adhuc alius hanc artem calleret? Negante artifice, ipsum decapitari iussit, ne ars ista propagaretur. VV. art. disc. font. 24.

Ex. 13. Sic mundus merita coronat.

Plato Aristotelem vocabat Mulum, quia mulus cum lacte sativatus est, matrem calcibus petiit. Sic Plato ingratiudinem Aristotelis carpit, qui doctus in schola ejus Philosophiam, illam vellicabat. C. Num. 20. v. 3.

Dominus Deus dedit populo in deserto Manna, omnimodum saporem in

Nov. 111

V

te

se continentem, & tamen populus murmurabat super cibum levissimum, inquitens, quis dabit nobis carnes? Unde a Deo gravissime puniti sunt.

Quanta obsequia, beneficiaque recepit Rex Saul a Davide, & tamen pro premio Saul modis omnibus allaboravit ad eum occidendum.

David salvavit habitatores terræ, & tamen eum volerunt tradere in manus Saul, ipsum persequi, & in mortem tradere cupientis.

Rex David misit nuncios ad consolandum Regem filiorum Ammon super interitum patris eorum, & tamen illi pro beneficio & honore reddiderunt nuncios contumeliam & vituperia.

236. *Causat adversitates, penuriam, morbos.*

Ezechias ideo agrotavit, quia post victoriam gratias non egit. S. punct. 156. fol. 505. M. conc. 23. ass. 1. n. 7.

Deus talis est erga nos, quales nos erga ipsum: ideo ait Bernardus: *Ingratitudo exsiccat fontem pietatis.* Unde saepe infortunia, penuria, morbi? quia gratias non fuisse. S. p. 156. f. 506.

Paterfamilias servum non oburgavit propter debita decem millium talentorum, sed propter ingratitude, & propter hanc tradidit eum tortoribus. S. p. 156. f. 505. M. conc. 17. ass. 2. n. 5.

Joseph Egyptum in fame conservavit, novus tamen Pharoa Israelitis persecutus est, imo Egyptii fecunditatem idolo suo Serapidi adscriperunt, ideo merito a Deo terribilibus plagis puniti sunt. C. Gen. 41. & Exod. 1.

Qui variis adversitatibus in corpore, anima, aut fortunis premuntur, recogitent & examinent se, an non Deo, parentibus, aut benefactoribus fuerint ingrati: Dicit enim Deus: *Qui reddidit mala pro bonis, non recedet malum de domo ejus.* Item: *Ingrati spes tanquam hybernales glacies contabescet, & disperiet, tanquam aqua super vocat.* Atque in hunc sensum ait S. Bernardus, *Ingratitudo est beneficiorum perditio, siccans sibi fontem pietatis, & rorem misericordiae.*

Si Rex misero cuidam quotannis liberalem pecunia summam attribueret, ille autem hanc summam omnem in venenum, & arma expenderet, quibus Regem e medio tollere cogitaret, nonne mereretur Regis liberalitate privati, & supplicii atrocissimi affici? Ita puniri merentur, qui Dei dona in ejus injuriam vertunt.

237. *Abutitur beneficiis in injuriam benefactoris.*

Seneca ait: Ingratus est, qui beneficia non reddit, ingratusque, qui oblitus est. Quid igitur ille, qui beneficiis abutitur in injuriam benefactoris? ille bonum ingenium usurpat ad ineptias: ille sanitate in decumanas potationes, ille divitias in luxum &c. Quid mirum si Deus auferat? S. punct. 156. f. 506.

Sicut nebula, aut vapor terræ, postquam a sole elevatus est, tonitruis, & fulminibus terram fatigat: ita multi ingrati homines, postquam ad majorem fortunam evecti sunt, contra benefactores vituperant, & tempestates excitant.

Mare recipit dulces fluminum aquas, illasque amarulenta facit: quinimo fluminibus sua nomina admittit, ita ut in mari desinant vocari Danubius, Rhenus, Sequana, Boetis &c. Ita multi ipsa beneficia ab aliis accepta in eorum amaritudinem detorquent, & si possunt, illorum nomina obscurant.

Rex David recepit Absalonem in gratiam, & pereperit ei super homicidio fratris. O quantas gratias debebat Absalon parenti! & tamen nactus libertatem furxerit, & rebellionem consavit contra Patrem.

Dominus Deus evexit Jeroboam supra decem tribus populi. Et tamen ille libidine domandi elatus, potestatem omnem a Deo acceptam adhibuit contra Deum, ut nempe populum averteret a cultu Dei.

Deus dedit Hebraeis gratiam & facultatem auferendi Aegyptiis aurum, argentum, & omnia pretiosa, illi autem ex his spoliis constraverunt sibi vitulum aureum, quem pro Deo adoraverunt.

PARS TERTIA.

De Peccatis Alienis.

PECCATA ALIENA.

238. *Quid sint, & quomodo committantur?*

Sunt illa, quæ licet aliorum manibus, operaque perficiuntur, nobis tamen merito imputantur, nostrasque conscientias coram Deo reas constituunt. Quamobrem monet Scriptura: *Ne communiaveris peccatis alienis.* Et David

rogat: *Ab oculis meis munda me, & ab alienis parce servo tuo, &c.*

Vocatur aliena, quia ab aliis quidem committuntur, nobis tamen propter aliquam cooperationem aut complicitatem coram Deo imputantur. Loquamur a simili: Ponamus præaltam rupem in montibus, tonitru aut fulmine solvi! labitur illa, in decumanas potationes, ille divitias enim anfractus, & declivia in subjectam vallem devoluta, saxa & lapides secum vehit, simulque arbores sternit, & in subjecta valde domos, pagosque, unaque homines & pecudes non sine terribili fragore obrerit, & eadem ruina contumulat. Sic habet se peccatum Christiani hominis in eminenti gradu constituti v. g. Principis, Magistratus, aut Patrifamilias: non solus cadit, sed pravitate exempli alios quoque, præsertim subditos in idem aut simile scelus trahit. Hæc subditorum peccata, respectu Principis dicuntur aliena: quia licet non sint ab illo personaliter commissa, sunt tamen in alius ratione scandalis causata, adeoque coram Deo primo peccanti imputata. Hinc penitens David rogavit Deum: *Ab alienis parce servo tuo;* quia in inferno non tantum cremantur peccata propria, sed etiam aliena.

Deus minatur: *Visitato super omnes, qui induiti sunt veste peregrina:* Aliqui vestem hanc intelligunt eam, qua idololatæ utebantur in cultu idolorum; unde Judæi hanc vestem induentes ipso habitu se profitebantur cultores idolorum, sicut qui pileum flavum induit Romæ, profectur se Judæum, aut qui turres bantur, Turcam. Theodoretus per vestem peregrinam intelligit alienam, furto acceptam. Alii proprie per vestem peregrinam intelligunt illam, quæ non est Judaica, sed Aegyptia, Philistæa, Tyria &c. Sic visitantur, & puniuntur, qui non vestuntur veste Christiana in Baptismo accepta, sed vestem superbia, avaritiz, luxuriz, &c. aliorum scelerum, quorum se consensu, suggestione, laudatione, aliisque modis participes reddunt, &c.

SUADERE PECCATUM.

239. *Est peccatum proorsu desolabile.*

Caiphas, Achitophel, Jezabel, Herodias, consilio concurrerunt ad occisionem, hi lucernas gerunt, ut Christus capiat in hortu olivæ. B. Ser. 38. n. 9.

Creari fabrum sufflantem in igne prunas: status solium est suggestio vetularum, quæ sunt quasi sufflatorum diaboli, ait Joannes a Sancto Geminiano. B. Ser. 28. n. 10. n. 36.

Robora per consilium juvenum, Mandantur per consilium Balaam, Ammon per consilium Jonadab, Absalon per consilium Achitophel, Eva per consilium Dæmonis in peccatum inducuntur. Sanchez 6. par. c. 4. f. 693.

Eudoxia ex infanti femina ad magnam vitam clausura sanctitate conversa fuit, quam cum Philostratus ejus amator sub specie Monachi pervertere tentat, ille repentina morte occidit, ab illa ad vitam revocatus fuit, eamque deatentata malitia veniam rogat. R. 1. par. mir. 10.

Quæres, quinam hoc peccato delinquant? Respondeo 1. Qui alius pro reparanda velutidine superstitiosas artes suggerunt. 2. Parentes, qui filios ad nefas hortantur, prout Herodias hortata est filiam, ut peteret a Rege caput Joannis Baptistæ. 3. Mulieres, quæ scandaloso vestitu utuntur. 4. Qui sine sufficienti scientia ad officia sele intrudunt, cum periculo damnificandi proximum in vita & bonis. 5. Judices, & Consiliarii, qui causas partium non satis discurrunt, cum damno proximi sententiam ferunt, prout fecit Caiphas contra Christum: Expedi, ut unus moriatur pro populo. 6. Avari, seu interestati, qui sui tantum marfupii lucrum captantes, principibus varias ad inventiones promungendis subditis suggerunt. Væ istis omnibus, quia dum forsari ex peccatis propriis non cessent perituri, pereant ex alienis.

Deus Legem tulit ad salvandas animas; hi autem Legem Dei destrunt, ut animas perdant! Quid sit? Theodosius pro bello, quod contra Maximum decreverat, novas exactiones indicit, quibus irritati Antiochenes Statuum Imperatoris dejectam in fumo & luto per plateas rapabant: Ea injuria ita exacerbavit Imperatorem, ut missis exercitibus eos gravissime puniret. Domus publicæ clauderentur, complices in carcerem conjeci bonis omnibus spoliabantur, multi carnisici trahebantur. Si iste Imperator tam severe ultus est injuriam suæ imagini illatam, quantum ulciscetur Deus injuriam, quæ anima ejus imago in peccatorum fordes profertur, &c. D. 6. 38.

Huc referuntur, qui alios in peccando instruunt, quos S. Basilus vocat pestilentes, utpote qui in alios etiam pestem